

Els oriünds destorben

Quan jo era nen, i dins la meua família i el nostre entorn (procedíem de la pagesia del Vallès), se sentia dir amb freqüència “que algú havia mort de massa salut”. En aquell temps, el quadre de malalties conegudes a nivell popular era notablement reduït i amb poc més de mitja dotzena de noms es despatxava el conjunt d'entrebancs que podien disminuir l'equilibri físic de les persones. Ésser “fort de sang”, per exemple, portava sovint a un desenllaç fatal.

Ara ens assabentem que l'Exposició de Sevilla es veu amenaçada per un sobrant d'èxit, una cosa que s'assembla als peces de salut. L'alcalde de la ciutat, el senyor Rojas Marcos, ha dit que és “molta Sevilla per a tant poca Expo”, referint-se al problema que han fet públic els organitzadors del certamen, en el sentit que els visitants autòctons saturen les instal·lacions i no en deixen per als visitants estrangers.

Resulta que es venen poques entrades a les taquilles i tot es queda en l'audiència massiva de sevillans amb passis de temporada, uns documents el 90% dels quals foren adquirits per habitants de la capital andalusa. Aleshores, ocor-re que les xifres de visitants són enganyadores, perquè la majoria entren i surten del recinte de la mostra una colla de vegades cada dia. En resum: que esmorzen, dinen i sopen a casa, amb gran aflicció dels restaurants que ofereixen menús a uns preus superiors a les 8.000 pesetes. Són uns comptes que també es poden aplicar a altres activitats comercials relacionades amb l'Expo 92 i que ocasionen unes inevitables preocupacions.

Calia trobar-hi un remei d'urgència. ¿I que és allò que proposen els organitzadors de la

fira? Doncs un recurs senzill i dràstic: que els sevillans s'abstinguin de visitar-la. Que es quedin a casa i deixin lloc als portadors de divises. Al capdavall, als nadius els restarà la glòria del record i l'honor patriòtic de pagar una bona part de les despeses. No és pas poca cosa.

Com a nota complementària a la situació que acabo de resumir, se n'hi afegeix una altra de molt notable: el circuit Barcelona-Sevilla és el més transitat de la xarxa ferroviària transversal. Dels altres circuits, se'ns fa saber que l'AVE, poc després de la seva inauguració, es va permetre d'arribar a terme amb més d'una hora de retard. Córrer molt per no arribar a temps és una francesilla que pot parar els peus —o les rodes— a la tècnica moderna.

Pere Calders